

11^η ΟΜΙΛΙΑ – ΚΡΙΤΑΙ (Σελ. 123-132, Κεφ. Ε')

Δεν πέρασε πολύς καιρός, ίσως ούτε μήνας ολόκληρος, και αυτοί που ζητούσαν να λιθοβοληθεί ο Γεδεών, τον αναγνώρισαν αρχηγό τους. Τόσο εύκολα και τόσο γρήγορα μπορεί ο Θεός ν' αλλάζει τις καρδιές και τις διαθέσεις αυτών που εχθρεύονται τους δούλους Του και να τους μεταβάλλει σε φίλους και καλόβλους οπαδούς των. Έτσι έγινε και τώρα!!!... Όπως είπαμε, ο άγγελος βρήκε τον Γεδεών να ραβδίζει τα στάχυα μέσα στο ληνό. από αυτό μπορούμε να συμπεράνουμε ότι ήταν καιρός που τα σπαρτά στα χωράφια είχαν αρχίσει να γίνονται και πλησίαζε ο καιρός τού θερισμού. Αυτόν τον καιρό καρτερούσαν κάθε χρόνο οι Μαδιανίτες και οι άλλοι σύντροφοι τους, για να μπαίνουν σαν νοικοκυραίοι στα σπαρτά των Ισραηλιτών και να αρπάζουν το σιτάρι τους και τα άλλα δημητριακά.

Μας λέει λοιπόν ο λόγος του Θεού στον επόμενο στίχο: **(Κρ. 6,33)** «καὶ πᾶσα Μαδιάμ καὶ Ἀμαλήκ καὶ υἱοὶ ἀνατολῶν συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ παρενέβαλον ἐν τῇ κοιλάδι Ἰεζραέλ»... Δηλαδή, όλοι οι Μαδιανίτες και οι Αμαληκίτες και οι Ἄραβες, που κατοικούσαν στ' ανατολικά μέρη, μαζεύτηκαν στο ίδιο μέρος με σκοπό να πέσουν όλοι μαζί στη χώρα του Ἰσραήλ για πλιάτσικο. το έκαναν κάθε χρόνο αυτό σε τέτοιο καιρό. το κάνουν λοιπόν και πάλι τώρα και μαζεύονται, που νομίζετε; «ἐν τῇ κοιλάδι Ἰεζραέλ». Δηλαδή στην καρδιά της φυλής του Μανασσή και πολύ κοντά στην πατρίδα τού Γεδεών. Μερικοί υποθέτουν ότι η νέα αυτή επίθεση των Μαδιανιτών, Αμαληκιτών καὶ των νομάδων της Ἄραβικῆς ερήμου έγινε εξ αφορμῆς της

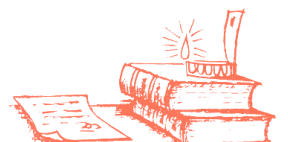

καταστροφής του θυσιαστηρίου του Βάαλ από τον Γεδεών. το βέβαιο είναι ότι έγινε κατά την περίοδο του θερισμού.

Μα αν τις προηγούμενες χρονιές δεν έβρισκαν καμιά αντίσταση και προχωρούσαν ανενόχλητοι, τώρα θα βρουν μπροστά τους τον Γεδεών. **(Κρ. 6,34) «καὶ πνεῦμα Κυρίου ἐνεδυνάμωσε τὸν Γεδεών...»** Ήταν φυσικά ανδρείας και ατρόμητος ο νέος αυτός Κριτής του Ἰσραήλ, που ανέλαβε να ελευθερώσει τους συμπατριώτες του. Έγινε όμως πολύ ανδρειότερος τώρα, όταν τον ένδυσε ο Κύριος με τη δύναμή Του την ακαταγώνιστη. Όσο δυνατός και αν είναι κανείς, πάντα μένει άνθρωπος. Μόνο όταν τον αρματώσει ο Θεός με τη δική Του δύναμη, μόνο τότε μένει ανίκητος και ακατάβλητος. Αλλιώςτικα είδαμε μέσα στην ιστορία πόσα και πόσα κάστρα πολύ οχυρωμένα και οπλισμένα να πέφτουν, και στρατοί που τους θεωρούσαν ανίκητους να σκορπίζονται και να αιχμαλωτίζονται, και παλικάρια, που δεν τα λύγιζε καμιά φοβέρα, να πέφτουν και να εξευτελίζονται.

(Κρ. 6,34) «καὶ πνεῦμα Κυρίου ἐνεδυνάμωσε τὸν Γεδεών, καὶ ἐσάλπισεν ἐν κερατίνῃ καὶ ἐφοβήθη Ἀβιέζερ ὀπίσω αὐτοῦ». Μέ τη δύναμη λοιπόν, που τον έντυσε ο Θεός, ο Γεδεών τώρα αποφασίζει να αντίσταθει και με σάλπιγγα από κέρατο σηκώνει στο πόδι με τα σαλπίσματά της όσο το δυνατόν περισσότερους Ἰσραηλίτες. Και ποιοί νομίζετε πώς ακολούθησαν πρώτοι τον Γεδεών; οι συντοπίτες του. Δηλαδή εκείνοι που πριν λίγες ημέρες ήθελαν να τον λιθοβολήσουν. Είναι η δεν είναι μεγάλος ο Κύριος που κρατάει στα χέρια Του τις καρδιές των ανθρώπων και τις διευθύνει, ώστε να συνεργούν στο να πραγματοποιούνται τα σοφά και δίκαια και αγαθά σχέδιά Του;

Αλλά ήλθαν και άλλοι πολλοί να λάβουν μέρος στην αντίσταση που θα πρόβαλλε ο Γεδεών. Όλη, σχεδόν η φυλή του Μανασσή παρακινήθηκε από τους απεσταλμένους, που της έστειλε ο νέος αυτός Κριτής, και έτρεξε να πάρει μαζί του τα όπλα. Αλλά και οι φυλές του Άσηρ και του Ζαβουλών και του Νεφθαλείμ, που ήταν εγκαταστημένες σε μέρη μακρινά, τα οποία δεν διέτρεχαν τότε κίνδυνο από την εισβολή εκείνη των Μαδιανιτών, δεν έδειξαν λιγότερη προθυμία. Έτρεξαν και αυτές να βοηθήσουν τη φυλή του Μανασσή, που την είχαν καταπλημμυρίσει. Πολύ σωστά. Αν σήμερα η αρκούδα και ο λύκος έρχονται στην πόρτα του γείτονά σου, περιμένέ τους να έλθουν αύριο και στη δική σου πόρτα. Δεν ήταν καθόλου δύσκολο οι Αμαληκίτες και οι Μαδιανίτες να στραφούν αύριο και στα χωράφια και τα σπαρτά των φυλών του Άσηρ και του Ζαβουλών και του Νεφθαλείμ. Κοινός εχθρός όλων των Ισραηλιτών ήταν οι ειδωλολατρικοί αυτοί λαοί. Το να συντριβεί λοιπόν και να εξαφανισθεί ο εχθρός αυτός ήταν συμφέρον για όλους τους απογόνους των πατριαρχών. Ο εχθρός όμως ήταν πολυάριθμος. Όσοι και αν ήταν οι Ισραηλίτες που μαζεύτηκαν για να τον πολεμήσουν, ήταν λαός κακοπαθημένος και καταφοβισμένος. Επι επτά χρόνια τους είχαν πάρει τον αέρα οι Μαδιανίτες. Όσο δε γενναίος και αν ήταν ο Γεδεών, όταν έβλεπε με τί στρατό είχε να κάνει και όταν άκουγε και τα σχόλια που θα έκαναν από τη δειλία τους οι Ισραηλίτες, επόμενο ήταν και αυτός κάπως να κλονισθεί.

(Κρ. 6,35) «καὶ ἀγγέλους ἀπέστειλεν εἰς πάντα Μανασσῆ καὶ ἐν Ἀσῆρ καὶ ἐν Ζαβουλών καὶ ἐν Νεφθαλί καὶ ἀνέβη εἰς συνάντησιν αὐτῶν» Ο Γεδεών έστειλε αγγελιαφόρους στις φυλές Μανασσή, Άσηρ,

Ζαβουλών και Νεφθαλί, και ο ίδιος μετέβη προσωπικώς να τις συναντήσει. Ήθελε βέβαια να δώσει θάρρος και στους συμπολεμιστές του, πείθοντάς τους ότι έχουν μαζί τους τον Θεό. Αλλά και ο ίδιος σκεπτόταν: Αραγε αυτή η περίσταση είναι η πιο κατάλληλη για να κατανικηθούν οι Μαδιανίτες ή μήπως θα έπρεπε να αναβάλει τώρα και να περιμένει καταλληλότερο καιρό; Σ' αυτή την απορία βρισκόταν, όπως πολύ αργότερα οι Απόστολοι παρακάλεσαν τον Διδάσκαλο τους λέγοντας: Κύριε, πρόσθεσέ μας πίστη. Ή το άλλο που λέει ο λόγος του Θεού: «πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τη άπιστία» (Μαρκ. 9,24) Έτσι και τώρα ο Γεδεών απευθύνεται στον Θεό και του ζητάει με πολλή ευλάβεια να του δώσει σημείο, που θα τον βεβαίωνε, αν ήταν καιρός για να επιτεθεί εναντίον των Μαδιανιτών, και θα τον στερέωνε στην ελπίδα της νίκης. Ζητάει κάποιο σημείο που θα στερέωνε και αυτόν και τους συμπολεμιστές του στην πίστη ότι ο Θεός είναι μαζί τους και θα τους χάριζε με την ακαταμάχητη βοήθειά του τη νίκη.

Τί λέει λοιπόν στον Θεό; (Κρ. 6,36) «και εἶπε Γεδεὼν πρὸς τὸν Θεόν· εἰ σύ σώζεις ἐν χειρὶ μου τὸν Ἰσραὴλ καθὼς ἐλάλησας, εἴαν συ Κύριε θα σώσεις δια της χειρός μου τους Ισραηλίτες, όπως είπες, δείξε το με το εξής σημείο· (Κρ. 6,37) «ἰδοὺ ἐγὼ τίθημι τὸν πόκον τοῦ ἔριου ἐν τῇ ἄλωνι· εἴαν δρόσος γένηται ἐπὶ τὸν πόκον μόνον καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ξηρασία, γνώσομαι ὅτι σώσεις ἐν χειρὶ μου τὸν Ἰσραὴλ, καθὼς ἐλάλησας.».. Τι ζήτησε αδελφοί μου; Αν αύριο το πρωί ολόκληρο το αλώνι και όλα τα τριγύρω του θα βρεθούν χωρίς καμία υγρασία και θα είναι κατάξερα, αντίθετα δε το ποκάρι τα μαλλιά θα είναι υγρό και γεμάτο δροσιά, τότε και εγώ και οι συμπολεμιστές μου θα βεβαιωθούμε

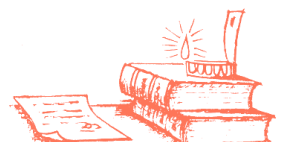

ότι πραγματικά η προστασία σου και η βοήθειά σου θα μας εξασφαλίσει τη νίκη.

(Κρ. 6,38) «καὶ ἐγένετο οὕτως» λέει ο επόμενος στίχος **«καὶ ὤρθησε τῇ ἐπαύριον καὶ ἐξεπίασε τὸν πόκον, καὶ ἔσταξε δρόσος ἀπὸ τοῦ πόκου, πλήρης λεκάνη ὕδατος»** Δηλαδή έβαλαν αποβραδὶς το ποκάρι στο αλώνι, και το πρωί βρήκαν το ποκάρι υγρό και μουσκεμένο, ενώ όλα γύρω ήταν κατάξερα, χωρίς καμία σταγόνα δροσιάς. Τόσο πολύ υγρό, ώστε, όταν το έστυψαν, γέμισε από τη δροσιά του μία ολόκληρη λεκάνη. Σημάδι φανερό & αδιαμφισβήτητο.

Αδελφοί μου ο άνθρωπος πάντα είναι αδύνατος. Και ο Γεδεών, πιθανότατα από τους δισταγμούς εκείνων που θα πολεμούσαν μαζί του, αναγκάζεται να απευθυνθεί πάλι στον Θεό. Καθώς είναι γνωστό σε όλους που έχουν κάποια πείρα, το ποκάρι των μαλλιών εύκολα ρουφάει και την ελάχιστη υγρασία. και δεν είναι δύσκολο να το βρεις νοτισμένο και υγρό, ακόμη και όταν η ατμόσφαιρα φαίνεται κατάξερη. Όμως ο Γεδεών δεν ησυχάζει... ξαναζητάει τώρα το αντίθετο του προηγούμενου θαύματος. Με πολλή ευλάβεια και ταπείνωση παρακαλεί τον Κύριο να μην τον ξεσυνεριστεί για το νέο αίτημά του. **(Κρ. 6,39) «καὶ εἶπε Γεδεὼν πρὸς τὸν Θεόν· μὴ δὴ ὀργισθῆτω ὁ θυμὸς σου ἐν ἐμοί, καὶ λαλήσω ἔτι ἅπαξ· πειράσω δὴ καὶ γε ἔτι ἅπαξ ἐν τῷ πόκῳ, καὶ γενέσθω ἡ ξηρασία ἐπὶ τὸν πόκον μόνον, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν γενηθῆτω δρόσος»...** Ξέρω Κύριε, λέει ο Γεδεών, ότι το να μιλήσω άλλη μία φορά και να ζητήσω νέο σημείο είναι αυθάδης ολιγοπιστία εκ μέρους μου. Σε παρακαλώ όμως, Κύριε, να μη θυμώσεις και να μην εκσπάσει η οργή σου εναντίον μου για την τόλμη μου αυτή. Σου ζητώ

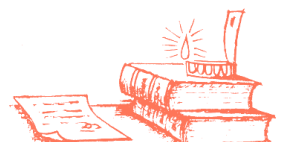

λοιπόν να βάλω πάλι το ποκάρι στο αλώνι και να βρεθεί αύριο το πρωί αυτό κατάξερο, ενώ όλα τα άλλα τριγύρω και το αλώνι μαζί να είναι γεμάτα από δροσιά και υγρασία. Ο Γεδεών μάς θυμίζει με την στάση του αυτή τον πιστό Αβραάμ, όταν ζητούσε από τον Θεό να μη καταστρέψει τα αμαρτωλά Σόδομα και Γόμορρα (Γεν. 18,30-32). Ω! αυτή η συγκατάβαση του Θεού, η δεκτικότητα του Θεού προς τους αγαθούς δούλους του! Δεν αρνείται να συγκαταβεί στα αιτήματά τους πάλι και πολλάκις!! Διότι θέλει να δείξει **στους κληρονόμους των έπαγγελιών Του την άμετάθετον και άμετάκλητον απόφασίν Του να εκτελέση όσα ύπεσχήθη (Εβρ. 6,17-18) όπως σημειώνει ο Απ. Παύλος.**

(Κρ. 6,40) «και έποίησεν ό Θεός ούτως έν τή νυκτι εκείνη· και έγένετο ξηρασία επί τόν πόκον μόνον, και επί πᾶσαν τήν γήν έγενήθη δρόσος» Ο Θεός έκαμε και αυτό το σημείο κατά τη νύκτα εκείνη· το ποκάρι έμεινε κατάξηρο, ενώ σε όλη την άλλη γη έπεσε δροσιά. Ο Θεός, βλέπεις, συγκαταβαίνει στις αδυναμίες των δούλων Του. Δεν θυμώνει με τη νέα απαίτηση του Γεδεών. Δεν του λέει: Μα γιατί δεν ζητούσες αυτό πρωτύτερα; Ό,τι του ζητάει ο Γεδεών, το κάνει, όπως και ένας στοργικός πατέρας υποχωρεί πολλές φορές στις αθώες αδυναμίες του μικρού και ανήλικου παιδιού του. Και έμεινε λοιπόν κατάξερο το ποκάρι του μαλλιού, ενώ σ' όλα τα τριγύρω έπεσε άφθονη δροσιά, σαν να είχε βρέξει.

Τα σημεία με το ποκάρι του μαλλιού, που έδωσε στον Γεδεών, δεν ήταν μόνο σπουδαία θαύματα ήταν και επαρκέστατα, ώστε να βεβαιώσουν ότι θα εκτελέσει την υπόσχεσή Του. Με τον «**θαυμαστόν πόκο**» επαναλήφθηκε κάτι ανάλογο με εκείνο πού έκαμε παλαιότερα ό

Θεός, όταν αναχαίτισε τον ήλιο, μετά από αίτηση του Ιησού του Ναυή (Ιησ. Ν. 10-12,13), ή το άλλο που αναχαίτισε πάλι τον ήλιο αλλά λίγες μοίρες στη σκιά για να πεισθεί ο βασιλιάς Εζεκίας ότι όντως ο Θεός μετά την μετάνοιά του του έδωσε ακόμη 15 χρόνια ζωής, που βρίσκουμε στο (Δ' Βασ. 20,9-11). Εξ άλλου τα θαύματα με τον «πόκον» ήταν και δηλωτικά ότι ο Θεός κατά την ώρα της μάχης θα επιψύχωνε μόνον τούς ελάχιστους άνδρες του Γεδεών με την χάρι Του και θα εγκατέλειπε εντελώς τα πλήθη των εχθρών. Και όταν θα ερχόταν ή ώρα, ή θεία Χάρις θα εξεχύνετο σε όλο τον λαό Του, έκτος από τούς ολίγους ειδωλολάτρες, πού θα ήταν μεταξύ των.

Τα θαύματα με το ποκάρι του μαλλιού έδωκαν αφορμή για φοβερές προ τυπώσεις:

α) Το ποκάρι παρομοιάσθηκε με το Ιουδαϊκό έθνος, το οποίο είχε κάποτε ποτισθεί από την δρόσο της χάριτος του Θεού, ενώ ο υπόλοιπος κόσμος έμενε ξένος και άρα στεγνός από την Χάρι του Θεού. Πριν δηλαδή ενανθρωπήσει ο Χριστός, όλος ο κόσμος δουλεύοντας στα είδωλα και βυθισμένος στην πλάνη, ήταν κατάξερρος και από αρετές και από αληθινή θρησκευτική ζωή. Ο 'Ισραήλ τότε ήταν το δροσερό και υγρό ποκάρι, πού ποτιζόταν με τη δροσιά των αποκαλύψεων και των επισκέψεων του Θεού, ο όποιος προνοούσε ιδιαίτερα γι' αυτόν. Αλλά όταν ήλθε ο Χριστός, το αλώνι και τα γύρω του πού συμβόλιζαν όλο τον κόσμο, δρόρισαν άφθονα και πλούσια από τις χάριτες, τις όποιες πότισαν ανεξάντλητο και δροσερό ποτάμι ο Χριστός, ενώ το ποκάρι των μαλλιών, ο 'Ισραήλ δηλαδή, έμεινε κατάξερρος. **«Πάλαι μόν ο 'Ισραήλ της θείας άπήλαυσε χάριτος, ως ο πόκος της δρόσου ύστερον δε πάσα των**

ανθρώπων ή φύσις των πνευματικών τετύχηκε δωρεών. Έρημος δε τούτων ό 'Ισραήλ γέγονε, καθάπερ ό πόκος έστερήθη τής δροσού» σημειώνει ο Θεοδώρητος Κύρου.

β) Ό Ψαλμωδός γράφει: (Ψαλ. 71,6) «καταβήσεται ώς ύετός επί πόκον και ώσει σταγών ή στάζουσα επί την γήν»... Ο βασιλεύς Μεσσίας θα κατεβή από τον ουρανό αθορύβως, όπως η βροχή, η οποία πίπτει επάνω στο ποκάρι των μαλλιών, ευεργετικός όπως η ποτιστική βροχή η ποτίζουσα την γη. Με τον λόγον αυτόν ήθελε να δηλώση «τήν κατά σάρκα γέννησιν» του Χριστού, ή όποία έγινε «ήσύχως και μυστικώς. Ού φοφεί γάρ (= διότι δεν παράγει κρότο και θόρυβο), πόκος δεχόμενος ύετόν, ού γή σταγόνας». Έτσι άθορύβως και «ή Δεσποτική (=του Σωτήρος Χριστού) γεγένηται σύλληψις» σημειώνει ο Προκόπιος Γαζαίος.

γ) Ό ύμνωδός των Καταβασιών του Ακάθιστου Ύμνου τής Εκκλησίας μας χαιρετά την Παναγίαν Θεοτόκον με τις λέξεις: «Χαίρε, ό πόκος ό ένδροσος, δν Γεδεών, Παρθένε, προεθεάσατο»! Ναι διότι σε καιρό που και αυτός ακόμη ο Ισραήλ έμοιαζε με ένα άπέραντο βάλτο, γεμάτο από υγρό και βρωμερό βούρκο, η Παναγία υψωνόταν ανάμεσα στους συμπατριώτες της κατάξερη από την ύγρασία αυτή, αγνή και μοσχομυρισμένη, σωστό αλάβαστρο, έτοιμο να δεχθεί στην ορισμένη ώρα το ουράνιο μύρο, που θα σκόρπιζε την εύωδία και τη ζωή στον κατάξερο από την αμαρτία κόσμο των νεκρωμένων ανθρώπων. Πώς φύτρωσε το αγνό αυτό κρίνο μέσα σε τέτοιο βούρκο και πώς ύστερα από τη δροσιά του κρίνου αυτού ξεράθηκε με μιας ο βρωμερός βάλτος και έγινε εύφορο και πλούσιο χωράφι, που άνθισαν όλες οι αρετές, αυτό,

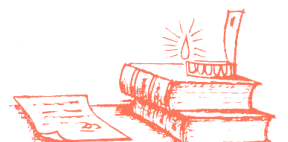

άδελφοί μου, υπήρξε το θαύμα της Ιστορίας, που κανένας άλλος παρά μόνο ο Θεός θα μπορούσε να το Κάνει. Με αυτά τα σημεία του Θεού στον Γεδεών τελειώνει το 6^ο κεφάλαιο. Και εισερχόμαστε στο 7^ο κεφάλαιο του 7^{ου} βιβλίου της ΠΔ. με το όνομα Κριτές!!!

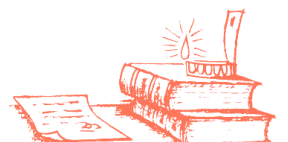
Υστερα από τὰ σημεία, με τὰ όποια ο Θεός βεβαίωσε και τόν Γεδεών και τούς συμπολίτες του ότι ήταν μαζί τους, δέν έμεινε στους περισσότερους κανένας δισταγμός, ότι τώρα ήταν καιρός πού έπρεπε να χτυπήσουν τούς Μαδιανίτες. (Κρ. 7,1) «Και ώρθησεν Ίεροβάαλ (αυτός έστι Γεδεών) και πᾶς ό λαός μετ' αυτού και παρενέβαλον επί πηγὴν Ἀράδ, και παρεμβολή Μαδιάμ ήν αυτῶ από βορρᾶ από Γαβαάθ Ἀμωρᾶ εν κοιλάδι....Πρωί-πρωί λοιπόν ο Γεδεών βρέθηκε στο πόδι έτοιμος με όλο το στρατό του να κινηθεί κατά του έχθρου. και πρώτα άπ' όλα διάλεξε το κατάλληλο μέρος πού θα στρατοπέδευε. Πράγματι τέτοιο μέρος βρήκε κοντά στην πηγή Ἀράδ, ώστε να μή λείπει το νερό από τούς πολεμιστές του. Είχε ακόμη αυτό το στρατόπεδο το πλεονέκτημα να είναι ψηλότερα από την κοιλάδα, πού είχαν μαζευτεί οι Μαδιανίτες και οι σύμμαχοι τους. "Έτσι οι Ίσραηλίτες έπιασαν τὰ ψηλότερα μέρη, ενώ οι Μαδιανίτες ήταν στρατοπεδευμένοι χαμηλότερα.

Είχαν όμως και ένα μειονέκτημα για τούς άνδρες του Γεδεών οι θέσεις αυτές, πού είχαν πιάσει. Από ψηλότερα βλέπει και παρακολουθεί καθένας πολύ καλά εκείνους πού βρίσκονται στις χαμηλότερες κοιλάδες. από τίς πρώτες λοιπόν στιγμές οι Ίσραηλίτες άντιλήφθηκαν ότι είχαν να κάνουν με εχθρούς πολύ περισσότερους από ό,τι ήταν αυτοί. Τριάντα περίπου χιλιάδες Ίσραηλίτες επρόκειτο να τὰ βάλουν με έκατόν σαράντα χιλιάδες Μαδιανίτες και άλλους ειδωλολάτρες, πού

ήταν έτοιμοι να πέσουν σάν θηρία ανήμερα στή χώρα και στούς απογόνους του 'Ισραήλ. Τριάντα χιλιάδες! Πολύ λίγοι σε σχέση με τόν στρατό που μπορούσε να συγκεντρωθεί, εάν όλες οι φυλές των 'Ισραηλιτών δείχνονταν πρόθυμες στην έπιστράτευση, τα σαλπίσματα και τις προσκλήσεις του Γεδεών. Αλλά και πολύ λιγότεροι σε σχέση με το πλήθος του εχθρού που είχαν να αντιμετωπίσουν. Οι πρώτοι λοιπόν ένθουσιαμοί με τούς οποίους ξεκίνησαν οι άνδρες του Γεδεών, μόλις αντίκρισαν τά πλήθη των αντιπάλων, έξατμίστηκαν και άρχισαν πάλι οι δισταγμοί και οι φόβοι. **(Κρ. 7,2) «και είπε Κύριος πρὸς Γεδεών· πολὺς ὁ λαὸς ὁ μετὰ σοῦ, ὥστε μὴ παραδοῦναί με τὴν Μαδιάμ ἐν χειρὶ αὐτῶν, μὴ ποτε καυχῆσεται Ἰσραὴλ ἐπ' ἐμὲ λέγων· ἡ χεὶρ μου ἔσωσέ με» ...** Στάσου, λέει τότε ο Θεός στόν Γεδεών. Αὐτοί θεωροῦν τούς ἑαυτούς τους πολύ λίγους. Ἐγώ όμως βρίσκω το στράτευμά σου πολύ. Δέν θέλω μετά από τη νίκη, πού θα σου εξασφαλίσει η δύναμή μου, να πουν οι Ἰσραηλίτες ὅτι με το δικό μας χέρι και με το δικό μας σπαθί εξοντώσαμε τούς Μαδιανίτες. Θέλω ὅλοι να ἀναγνωρίσουν ὅτι η νίκη οφείλεται στή δική μου παρέμβαση και προστασία. Λοιπόν, καθάρισε το στράτευμά σου από κάθε φοβιτσιάρη και δειλό. Καί ο Γεδεών τότε στηρίζοντας ὅλη την ελπίδα του και την εμπιστοσύνη του στόν Θεό φώναξε με τόνο επιβλητικό σε ὅλο το στράτευμα: **(Κρ. 7,3) «...τίς ὁ φοβούμενος και δειλός; ἐπιστρεφέτω και ἐκχωρείτω ἀπὸ ὄρους Γαλαάδ».** Ποιός φοβάται; και ποιός δείλιασε; Πρέπει να γυρίσει γρήγορα στο σπίτι του και να ἀπομακρυνθεῖ από το βουνό αὐτό Γαλαάδ, πού είμαστε στρατοπεδευμένοι. Και πόσοι νομίζετε ὅτι ἔφυγαν με αὐτή τη προτροπή του Γεδεών; **και ἐπέστρεψεν ἀπὸ τοῦ λαοῦ εἴκοσι και δύο χιλιάδες, και**

δέκα χιλιάδες υπελείφθησαν. Είκοσι δύο χιλιάδες, και έμειναν μόνο δέκα χιλιάδες. Τά δύο τρίτα έφυγαν και μόνο το ένα τρίτο έμεινε! Τέτοια παλικάρια δείχθηκαν στην περίσταση εκείνη οι Ίσραηλίτες. Είχε, λοιπόν, η δέν είχε δίκιο ο Γεδεών να ζητήσει από τόν Θεό και άλλο σημείο, γιά να ενθαρρύνει τόν ολιγόπιστο αυτόν λαό; Τέλος πάντων ο Γεδεών έμεινε μόνο με δέκα χιλιάδες. Ένας λοιπόν Ίσραηλίτης με δέκα τέσσερις Μαδιανίτες! Θα μπορούσε να τά βγάλει πέρα; ο Θεός τότε τόν καθησυχάζει.

(Κρ. 7,4) «καί εἶπε Κύριος πρὸς Γεδεών· ἔτι ὁ λαὸς πολὺς ἐστὶ κατένεγκον αὐτοὺς πρὸς τὸ ὕδωρ, καὶ ἐκκαθαρῶ σοὶ αὐτὸν ἐκεῖ· καὶ ἔσται ὢν ἐὰν εἶπω πρὸς σέ, οὗτος πορεύσεται σὺν σοί, αὐτὸς πορεύσεται σὺν σοί· καὶ πᾶς, ὢν ἐὰν εἶπω πρὸς σε· οὗτος οὐ πορεύσεται μετὰ σοῦ, αὐτὸς οὐ πορεύσεται μετὰ σοῦ»... Μου είναι πολλοί, πάρα πολλοί και αύτοί, λέει στόν Γεδεών. Δέν μου χρειάζονται όλοι. Πρέπει και πάλι να ξεκαθαρίσεις το στράτευμά σου. Κατέβασε λοιπόν τούς στρατιώτες σου στο νερό και εκεί θα σου πω πως θα διαλέξεις αυτούς που θα έλθουν μαζί σου στη μάχη. Πράγματι κατεβαίνουν και εκεί συνέβη το εξής:

Καθώς ήταν όλοι διψασμένοι, ώδηγήθησαν εἰς «τό ὕδωρ» (πιθανώτατα εἰς την «πηγήν Ἀράδ», στίχ. 1), ώστε νά ξεδιψάσουν και νά ετοιμασθοῦν γιά την επίθεσιν. Οι περισσότεροι γιά νά πιοῦν νερόν γονάτισαν δίπλα εἰς το νερό, έσκυψαν, έβαλαν το στόμα τους εἰς το νερόν και άρχισαν νά πίνουν χορταστικά (όπως πίνουν συνήθως τά άλογα). Άλλοι όμως ήσαν πιό... εϋζωνοι και εύέλικτοι. Όρθιοι καθώς ήταν, έσκυβαν όσο χρειαζόταν - χωρίς να γονατίζουν - γιά νά φθάσουν το νερόν, έπαιρναν μέ τις χούφτες των νερό και το έπιναν (όσο έφθανε

στό στόμα καί δέν έχύνετο από την παλάμη) μέ την γλώσσαν τους, όπως πίνει το νερό ό σκύλος. Δηλαδή ίσα ίσα πού έδροσίζοντο· αυτό τούς ήταν άρκετόν. Έδροσίζοντο και έφευγαν... Αυτοί οι τελευταίοι ήταν μόνον τριακόσιοι. Αύτους λοιπόν τούς τριακοσίους κράτησε ό Γεδεών κατά διαταγήν του Θεού, διά νά κατατροπώση 135.000 έχθρούς!... Αυτούς μόνο ξεχώρισε ο Θεός και τους άξίωσε να συντροφεύσουν τον Γεδεών στο μεγάλο θρίαμβο, που σε λίγο θα σήμαινε την καταστροφή και τον όλεθρο των Μαδιανιτών. με τους τριακοσίους αυτούς θα σας σώσω, είπε ο Θεός στον Γεδεών. **(Κρ. 7,7) «και είπε Κύριος πρὸς Γεδεών· ἐν τοῖς τριακοσίοις ἀνδράσι ... σώσω ὑμᾶς καὶ δώσω τὴν Μαδιάμ ἐν χειρὶ σου.** Φαίνεται ίσως παράξενος ο τρόπος πού διαλέχθηκαν οι τριακόσιοι αυτοί εκλεκτοί του Γεδεών. Αν προσέξουμε όμως, θα τον βρούμε πολύ κατάλληλο και χαρακτηριστικό. Δηλαδή οι τριακόσιοι αυτοί δέν έπεσαν με τα μούτρα στο νερό. Συνηθισμένοι στη σκληραγωγία δρόσιζαν λίγο τα χείλη τους με τη γλώσσα και ήταν άμέσως έτοιμοι να συνεχίσουν τον δρόμο τους, χωρίς να σπρώχνονται μεταξύ τους. Σωστοί εύζωνοι, όπως θα λέγαμε σήμερα, οικονομούσαν τις ανάγκες τους με τα άκρως αναγκαία, με τα λίγα· τι ωραίο πράγμα η ολιγάρκεια (ολιγαρκία τη λέμε λίγο πεζά)!!!... πρόθυμοι και στερήσεις ακόμη να υποφέρουν για το μεγάλο σκοπό πού είχαν επιστρατευθεί. Γι' αυτό λοιπόν ο Θεός διαλέγει μόνο αυτούς, και όλες τις άλλες χιλιάδες (9700) των 'Ισραηλιτών τους γυρίζει πίσω στα σπίτια τους.

